

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τό σπίτι του φόβου και του τρόμου στο Μαρούσι. Φιλελληνισμού αποτελέσματος. Το κατακατημένο φάντασμα. Μιά σκυιά κατακαμένη. Η άγλαπη ενός Άγγλου. Ο τάφος ενός Τούρκου. Μπαμπάς. ή Μπακεδονία. Ποιές έσβησε ένα κεντήλι. Η ροδιά που δεν δένει ροδιά. Ένα πεθαμένο χέρι που ζωντανεύει έπειτα από αιώνες. Τό στοιχειωμένο χάνι. Χριστουγεννα μαλαρωτήδων! Τό μαύρο φάντασμα στο σταύλο. Πώς ηούχασε ένα υποστατικό. Τά πτώματα δύο πνιγμένων με σχεδινί...

Τά στοιχειωμένα σπίτια, δέν είνε τής Αγγλιας μονοπόλειον. Έχει και ή Ελλάς τά δικιά της. Θ' αναφέρουμε έδω μερικά, απ' αυτά εις τά όποια ανήρτησαν διάφορα υπερφυσικά φαινόμενα που έχουν έπισήμως πιστοποιηθή, χωρίς όμως νά μπορή και κανένας νά τά εξηγήση. Και πρώτα τό στοιχειωμένο σπίτι του Αμαρουσιού.

Η σχετική ιστορία είνε παλιά και άρχίζει από τό 1821.

Τότε, με τό πρώτο κίνημα τής επανάστασης, είχε πιάσει όλο τον κόσμο μιιά φιλελληνική μαγία και πολλοί ξένοι κίνησαν και ήρθαν έδω νά πολεμήσουν γιά τήν Ελλάδα.

Σάν τρέιωσε ή επανάσταση και εσηματίστηκε τό νέο Έλληνικό Κράτος, πολλοί από αυτούς έμειναν και εγκατεστάθησαν στην Ελλάδα, τή δεύτερη πατρίδα τους.

Ένας από αυτούς ήταν και ό πλοίαρχος Αμερικανός Σαίν, ό όποιος ήθελε στην Αθήνα μαζί με τό Βασίλειο Όθωνα.

Ο Σαίν άγαπούσε πολύ τή φύση και τήν έξοχή, και άγόρασε ένα μεγάλο κτήμα στο Μαρούσι και εγκατεστάθηκε εκεί, καταλαμβάνοντας τήν Αθήνα από μαρούα.

Τά χωράφια του κτήματος τά μετέβαλε σε άγροικία. Βρισκόταν δέ αυτή τό βορεινό μέρος του Μαρουσιού, και έφτανε σχεδόν ως τή Κηφισιά, άξολοιθώντας τόν δημοσιο δρόμο «δεξιά τή άνεροζομένη» όπως έγραφαν τά συμβόλαια.

Έκει ζούσε εύτυχής και δεχόταν τήν άριστοκρατία του καιρού εκείνου, με ή κακή μοίρα δέν τόν άφησε ήσυχο.

Ένας Άγγλος άξιωματικός του Ναυτικού, Λόιπ όνομαζόμενος άγάπησε τήν κόρη του, που ήταν μιιά όμορφη κοπέλα. Γιά νά βρισκεται δέ κοντά της και γιά ν' αναπνήσ τόν Ίδιον μ' αυτήν άφρα, άγόρασε και αυτός ένα κτήμα δίπλα στην άγροικία του Αμαρουσιού, τό μετέβαλε σε περιβόλι και έχτισε ένα σπιτάκι μέσα, με μιιά τερασσία, ύψηλή ταράτσα, σαν σκολιά, γιά νά μπορέι νά βλέπη από εκεί τήν λατρευτή του.

Ο Έρωτας όμως του Λόιπ, άπεροούσθη παινηγοικώς, άγνοστον άν από τόν πατέρα ή από τήν Ίδια τήν κόρη.

Ο Άγγλος ζωντανε νά τρελλάθη, ή μάλλον τρελλάθηκε τελείως από τήν απελπισία του Άφου «έκρινε πάντα λιθόν», όπως λέγανε τότε και δέν κατορθώσε νά πάρη τό χορτάρι, εγκατέλειψε τά πάντα. Είχε γίνει μιιά φοβιστή, ένας δυστυχής άνθρωπος περιφρομένος μερά και νύχτα, τοιγύρω από τό σπίτι τής λατρευτής του.

Έπί τέλους, άφου άπελιπίστη δόλοτελα, αυτοκτόνησε και κατόπιν, καθώς βραβούσαν οι Μαρουσιώτες τήν έποχή εκείνη βουκολάζιασε.

Οι χωρικοί έβλεπαν τίς νύχτες τό φάντασμα του δυστυχισμένου Λόιπ, νά γουδίη χλωμό και συμπληθητικό γύρω από τό σπίτι τής αγαπημένης του, καθώς και στο διάζο του κτήμα και σπίτι που ήταν μιιά έρημο μ' ένα μαζού πουζάμισο λευκό και κατακατημένο.

Τόσοι τρόμοι έπιασε τους χωρικούς, που κανένας δέν τολμούσε νά περάση από κει, όχι μοναχά τή νύχτα, αλλά ούτε άόμοια τήν ημέρα. Όλοι τό τρέμανε τό φάντασμα αυτό.

Έτσι ομίμασε τό σπίτι του Έγγλέζου... Κανένας δέν τό άγόρασε και έπί πνιγμένα χρόνια, έμεινε έρημο και άκατοίχητο, χωρίς νά τολμήει άνθρωπος νά πλησιάξη. Ούτε οι κληρονόμοι του τό ζήτησαν. Έτσι εγκαταλείφθηκε, άρχισε νά πέφτη σιγά-σιγά. Από τά σιγήματα έμπαιναν μέσα τό νερό, σάλπιαν τά Ξύλα, χωρημίτιζε και ή γουδίη και έβγαζε από χρόνια, φώτορας μιιά σκυιά μέσα από τήν αΐθουσα, που μεγάλωσε και θεοίεψε και έκανε σίκα μεγάλα και άφθονα, που όρμαζαν, σταριδιάζαν και πέφταν κάθε χρόνο.

Τόσοι ήταν, και έβγαζε από τόσα χρόνια άόμοια, ό τρόμος του κομαζή, που κανείς δέν άγγιζε τά σίκα της.

Πρό ολίγων ετών, λίγο πού των Βαλκανικών πολέμων, κάποιος ξένος άγόρασε τό σπίτι του Έγγλέζου έχτισε άπάνω στα χαλασμένα, και μαζί με τά έρείπια, γάησε και τό άσπρο φάντασμα του άξιωματικού και έτσι σιγά-σιγά ληρμονήθηκε ή ιστορία.

Και οι Σαίν; Τι άπέγιναν αυτοί, ό πατέρας και ή κόρη;

Έβλεπα από τήν αυτοζωνία του Λόιπ, πούλησαν τό κτήμα τους, σε κάποιον Έλβετον Βιλδ και έφυγαν από τήν Ελλάδα.

Ο άγοραστής αυτός ήταν ένα δούτερο... φάντασμα. Δέν μιλούσε με κανέναν, δέν έπιασε γνωριμία με τους γείτονες, και έμεινε πολλά χρόνια εκεί μέσα, μοναχός και άκοινωνήτος.

Αυτός ήτανε γιατρός, θεραπειών πσάν νόσον και μαλαζιαν, με κάτι νερά, πάντοτε του ίδιου χρώματος.

Οι άσθενείς του όμως ποτε δέν είδαν τή μορφή του, συνενοούτο δέ με αυτόν, διά μέσου του... ύπνυθότου του. Με τό μέσον αυτό γινόταν και ή... διάγνωση.

Ένα καλό πρωί, όμως, γάησε και αυτός, άφου πρώτα πούλησε τό σπίτι σε κάποιον Γάλλο.

Άργότερα τό κτήμα αυτό τό άγόρασε ό μαζαριτής ό Άνδρέας Σγγυρός και τό όνόμασε Α ν ά β ρ υ τ α.

Σε μιιά πόλι τής Δυτικής Μακεδονίας έπειδή τό γεγονός είνε πρόσφατο πολύ, παραλείπειν και χωρίζω ένα όνομα, ένας εντόπιος έμπορος, άγόρασε από ένα Τούρκο, ένα σπίτι με τήν περιχώρη του, τό όποιον κατεδάφισε και έχτισε ένα διώροφο νέο σπίτι.

Στην άκρη του περιβολιού του σπιτιού, βρισκόταν ό τάφος, έντος άγίου Τούρκου, τόν όποιον οι όθωναοί τής περιοχής εσέβοντο πολύ και γάηε βράδυ του άνάβανε κεντήλι. Άλλανό από τόν τάφο είχε φουτώσει μιιά ροδιά μεγάλη, που γάηε χρόνο έκανε ροδιά ένα σωρό, που δούδουσαν τόν κόσμο.

Ένας όμορφη συμφωνία τής άγορασολησίας, που έγινε μετάρ τό τούρκο πούλητο και του Μακεδόνος άγοραστή, ήταν νά μη χαλαστή ό τάφος του «Μπαμπά». Όταν δέ έφυγαν οι τούρκοι ιδιοκτήται, παρεζάλεσαν τόν Μακεδόνά άγοραστή, νά εξακολουθή ν' ανάβη κι' εκείνος στον τάφο, τό κεντήλι.

Ο Μακεδόνος ζούησε τόν λόγο του.

Μά εσθής από τήν πρώτη φορά που έπεζήησε ν' ανάβη τό κεντήλι, είδε ότι μόλις προηόσε λίγη ώρα, εκείνο έσβηνε μυστηριωδώς. Τό ξανάβανε, με σε λίγο και πάλι τό έβλεπε σβημένο!

Τό πράγμα αυτό άναστάτωσε όλους κει πέρα.

Ποιός σβήνει τό κεντήλι; άναροπτόνουν με τρόπο και άπορία.

Τότε ή γειτόνισσες παραφύλαζαν και είδαν με φοβή, ότι λίγη ώρα μετά τό άναμα του κεντηλιού έβγαίνε μέσα από τόν τάφο ένα σκελετωμένο χέρι, και έβρινε τό φυτλή του.

Ο «Μπαμπά» δέν ήθελε Χριστιανικό κεντήλι, φαίνεται, στον τάφο του!...

Όστος ό ιδιοκτήτης του σπιτιού έτόρμαζε μ' αυτό που γινόταν.

Σκέφθηκε γιά μιιά στιγμή νά μην ξανάβη τό κεντήλι, με έλα πάλι που φοβόταν μιπόσε θημοσή περιούστερο ό Τούρκος άγιος. Στο σπίτι του είχαν δορυβηθεί όλοι. Η γυναίκα του και τά παιδιά του, ήθελαν νά φύγουν από κει! Μά πως μπορούσε νά τό εγκαταλείψη άφου είχε ζοδεύσει τόσα χρόνια γιά νά τό ζαναγισίη... Να τό πούληση; Ποιός τολμούσε νά τό άγοράση!...

Πρακτικός όμως άνθρωπος αυτός και ίδιος άνθρωπος του νέου αιώνας, έβραλε ένα πρωί εσγάτης και κατεδάφισαν τόν τάφο του «Μπαμπά»,— οι Τούρκοι ήταν μαζουρά παιά γιά νά διαμαρτυρηόυνε— εσαφάνισε τά κειβόρια και τό επιστρομάτα και ίσοπέδωσε τόν τόπο.

Άφησε μοναχά τί ροδιά εκεί.

Από τότε—και είνε 4-5 χρόνια—μόνον ή ροδιά άνάβει τά άλινα τόν λουλουδιών της κεντήλια, άπάνω από τόν σκημαγμένο τάφο!

Μά, πράγμα που έχει κωιάξει όλους εκεί γύρω, δέν δίνει λάεον ροδιά! Τά λουλουδία τινάζονται και στρώνουν ένα αΐατηρό χαλί, στο μέρος, που ήτανε ό τάφος.

Και όταν, σπανίως, δώσει και κανένα ροΐδο, άμα τό γουδίη κανείς, είνε μικρό, φαριμάκι...

Στό δρόμο Φλωρίνης—Κορυτσάς, βρισκόταν πρό ετών ένα χάνι. Μαρούοι λησται, ένα βράδυ, εσαζαν τόν ιδιοκτήτη του και τους ξένους του, γιά νά τους ληστεύσουν.

Από τότε τό μέρος έζειν, πήρε όνομα κακό και δέν τό ζήγανε κανένας οδοιπόρος.

Έτσι εγκαταλείφθηκε και τό κτήμα. Δένδρα και αγροσυκιές

ΠΑΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

‘Ο Δούξ ντ’ Α., γενικός διοικητής του Μπαρρύ, ύστερ’ από μακροχρόνιο παραμονή στην επαρχία την οποία διοικούσε, πήγαινε στις Βερσαλλίες να επισκεφθή το βασιλέα.

Στό δρόμο όμως το άμαξι του έπεσε σ’ ένα χαντάκι, κι έσπασαν ή ρόδες του. Τό κρού ήταν τρομερό. Τού είπαν δέ ότι για να επισκευασθή τό άμαξι του θά περνούσαν τουλάχιστον δύο ώρες.

‘Ο Δούξ τότε, άπεράσιος να μείνη εκεί έως ότου παράση κανένα άλλο άμαξι και τόν παρακάλεσθ. Διέταξε δέ τούς ανθρώπους του να προσποιηθούν πεζή στις Βερσαλλίες. Μαζί του δέν έκράτησε παρά τόν ιδιαιτερο υπηρέτη του. Έξαινα, έβράνηκε από μακρού νύχρηται προς τό μέρος του ένα άμαξι πολυτελέ. ‘Ο Δούξ έρώτησε τίνος ήταν τό άμαξι αυτό, και πληροφορήθηκε ότι άνήκε στον άρχιεπίσκοπο τού Ρέιμς, ό όποιος έπήγαινε και αυτός στις Βερσαλλίες.

‘Όταν τό άμαξι έφθασε εκεί κι έσταμάτησε για νάλλάξθ άλογα, ό Δούξ έπληρώσε έναν από τούς ανθρώπους τής άκολουθίας τού άρχιεπισκόπου και τόν παρακάλεσε να ρωτήσθ τόν κύριό του άν θά δεχόταν να πάρη μαζί του έναν έντιμο άνθρωπο, στον όποιο είχε σιμψει ένα άμαξοδρομικό συστήχημα. ‘Ο υπηρέτης έσπευσε να μεταβίβασθ τήν παράκλησθ, αυτή στον έπίσκοπο.

- Τι είδους άνθρωπος είναι ; τόν έρώτησε ό έπίσκοπος. Είναι κνήθος πρέσις !...
- Έπιπέτω, πανιερώτατε. Φαίνεται τίμιος άνθρωπος.
- Πώς είναι ντυμένος ;
- Άπλά, πανιερώτατε, με με γούστο...

βγίζανε στις αυλές του και στους τσίφους του. Κοιτά σ’ αυτές μερικοί νυχτοπαράτες και οι στρατοζόλοι είδαν και φανεράματα να βγαίνουν τά μενίμχητα. Έτσι άνθρωπος δέν πιστώσε πειά εκεί, και τήν ήμέρα ό κόσμος, διέβηνε με τούτο και σι προσκοπούμενος.

Ένα βράδυ νυχτοήσαν εκεί, και μιλωματιήδες. Παισιώτες, που ήγγαιναν να κάνουν Χριστογεννα στην πατρίδα τους. Ήταν από αυτούς τούς μιλωματιήδες, που γυρίζουνε από χωριά και φροτομαλώνουνε τσαρούχη, φωνάζοντας στους δρόμους.

- Παισιώτεια να μιλωώσομαι !
‘Η νύχτα ήταν άγρια και παγωμένη. Οι μιλωματιήδες είδαν τό σημαγμένο σιτί ίσα με μήν ήξισσαν και τήνιστορία του και καταρτίσαν σ’ αυτό για να ξεκουσθούν. Έπειδή τό αίνινο πάτομα, ήτανε σέ χιλιάτα μεγάλες τρέπες άνοιχτες και τό ταβάνι καταβέβαινε τού βορρά την λαγωνιά, οι μιλωματιήδες προτίησαν τό κατώγι, για να διανυκτερισθούν.

‘Αναφαν λοιπόν φωνιά, και έτοιμαζόντουσαν να φανε όταν έξαφνα άκουσαν πηθήματα άπάνω και μιιά φωνή σαν κάποιος να τούς καλοδύσε.

‘Ανέβησαν άπάνω με δέν είδανε κανένα. Μόλις κατέβησαν κάτω πάλι άκουσαν πηθήματα και τήν ίδια φωνή που τούς καλοδύσε.

- ‘Όποιος ν’ άν είσαι, είπαν οι μιλωματιήδες, κατέβα κάτω.

Τι είχανε να φορηθούν.

Είδαν τότε ένα μαύρο μαζού πρόμμα, να στέζεται στη σάλα και να τούς καλή. Τό άζολοούθησαν, κρατούντες άναμμένα δαβλιά από τή φωτιά, για να βλέπουν. Τότε έζεινο τούς οδηγήσε, σ’ ένα χείριο διπλανό, όπου ήταν μιιά φορά οι σταβίλοι τού πανδοχείου και εκεί τούς έδειξε μιιά γωνιά. Έκεινοι δέν καταλαβαίναν. Τότε τό μαύρο φάντασμα γρονιό τό φάντομα και σηκωσε μιιά πόρτα, μεγάλη και βαρεία. Οι μιλωματιήδες σούφανε για να ίδούν. Και τότε δέν πιστέψαν στα μάτια τους μ’ αυτό που είδαν. Θρησασού βροτάντουσαν εκεί μέσα !...

‘Όταν σηκωσαν τό κεφάλι τους, τό φάντασμα είχε χαθεί. Αυτόι τότε έλησαν τά λεπτά τού θησαυρού, άγορασαν τό σιτί και όταν σκάβαν, για να τό έπισκεύασουνε, και ν’ άδειάσουν τούς κληρούς σταύλους από τό χώμα, που τούς είχε γρονιεί, βρήκανε τά πτώματα δύο πνιγμένων, που είχαν άζομα στο λαιμό τους τά σκουινά.

Τους έθαψαν και από τότε τίποτε δέν έναβήκε στο σιτί...

- Έχει άκολουθία ;
- Τήν έστειλα, λέει, στις Βερσαλλίες, να τόν περιμένη εκεί...
- ‘Α ! Αυτό είναι ήδη κάτι... Πήγαινε να τόν ρωτήσης άν είναι ευγενής...

‘Ο υπηρέτης έφυγε και σέ λίγο έναχώρησε.
- Μάλιστα, Πανιερώτατε, είναι ευγενής.
- Τότε, πέρ του ότι μπορεί να έλθθ...

‘Ο Δούξ παρουσιάσθη και έχαίετησε. ‘Ο άρχιεπίσκοπος τού άναπέδωσε τό χαριετισμό και τού έδωκε θέση δίπλα του. Σέ λίγο, τό άμαξι έσκήνησε. ‘Ο έπίσκοπος έβριθε τότε μιιά ματιά στον συνταξιδιώτη του, και είδε ότι φορούσε στρατιωτικό μετάλλιο.

- Κύριε, τού είπα άμέσως, λυπούμαι πολύ που σας ανάγκασα να περιμένετε, ζητώντας πληροφορίες για τό άτομο σας. Δέν μπορούσα όμως να προσφέρω μιιά θέση δίπλα μου, σ’ έναν άνθρωπο τον όποιο δέν γνωρίζω καλά-καλά... Έσθω ήδη ότι είσθε ευγενής. Ελπώ μάλιστα ότι έχετε υπηρέτησει και στο στρατό.

- Μάλιστα, Πανιερώτατε.
- Και πήγαίνατε στις Βερσαλλίες ;
- Μάλιστα, Πανιερώτατε.
- Για κλημιά έμπορικθ υπόθεσθ, βέρμα, στο άλχαρζαίε !...
- ‘Όχι. Τι σχέση έχω έγω με τό άλχαρζαίε... Πηγαίνο να εδχαριστήσω...

- Ποιόν ; Τόν ύπουργό κ. ντ’ Αουβουά μήπως ;
- ‘Όχι, Πανιερώτατε. Τόν βασιλέα.
- Τόν βασιλέα ! ‘Ο άρχιεπίσκοπος... κάνει περισσότερη θέση στον ένο του. ‘Ότε, ό βασιλεύς σας έκανε, τόρα τελευταία, κλημιά εθέρσετα.

- ‘Όχι τόρα τελευταία, Πανιερώτατε. Είναι μιιά άλόκληρη ιστορία...

- Διχάσθ !
- Έξού : πρό δύο έτών πάντρεψα τήν κόρη μου με έναν νέο που δέν είχε μόν χρήματα (έξού, ό άρχιεπίσκοπος έναξελκλώνεται άνακτορικά στο κάθισμά του) άλλά που έχει ένα από τά μεγαλύτερα άνδματα τής Γαλλίας, (ό άρχιεπίσκοπος) ένακτορικέτα για νάφισθ περισσότερη θέση στο συνταξιδιώτη του. ‘Η Αύτου Μεγαλειότης είχε τήν κλησση να άνδιαφερέθ για τόν γάμο άντων... ‘Ο άρχιεπίσκοπος μάζεψατε πειά στη γωνιά τού άμαξιοθ, για να καθίσθ ανακτορικότερα ό έένος του) και να ύποσχθί στο γαρβό μου, τήν πρώτη εδωκήχη που θά μπορούσε να δικαιέσθ...

- Τι λέτε ! ‘Ελ τού ύποσχθήθηκε κλημιά μικροδωκήχη δάξια !... Ποιά πόλεμο, άλήθεια !

- ‘Όχι πόλεμο, Πανιερώτατε : επαρχίας !...

- Έπαρχίας ! Και δέν τό λέτε τούτο θρα κύριε !... φωνάζε ό άρχιεπίσκοπος ύποσθχωρήσθσε σέ άλλος τού καθίσματος. Έπαρχίας !...

- Μάλιστα. Και πήγαίνο τόρα νακαγγείλω στο βασιλέα, ότι ύπάρχει μιιά τέτοια θέσις Γενικόθ Διχάσθθ Διχάσθση.

- Ποιά !

- ‘Η Γενική Διοίκησθ τού Μπαρρύ, τού επαρχίας μου, τήν όποιαν σκουπώ να μεταβίβασθ στο γαρβό μου !

- Πώς ! κύριε... Είσθε ό διοικητής τού... ! ‘Ότε λοιπόν είσθε ό Δούξ τού... ! έφώνασε ό κληός μεθ άρχιεπίσκοπος πνιγμένος απ τήν κατάπληξθ και έπιχειρών νά... ! κατέβθ από τό άμαξι.

- Δέν τό λέγατε αυτό, κύριε Δούξ !... Με αυτό, καλή, είναι άπίστατο ! Τι τρομερή παρεγγήγησι ! Συγγνώμη, χιλίες φορές συγγνώμη που σας έδωκα να με περιμένετε... Κι αυτός ό γλήθος ό υπηρέτης μου να μή που πη έπιστα !... Πάλι καλή που ένόνησα, τουλάχιστον, από τήν αρχή ότι είσθε άριστοκράτης. ‘Α ! Κύριε Δούξ, σας ντρέπεται...

- Συνέβητε, Πανιερώτατε. Και συγχωρήστε τόν υπηρέτη σας. Δέν σας έπανέλαθε παρά ότι τον είχα προκαλέσει έγω να σας πθ. Και, στο κάτω-κάτω, τί σας είπα ; Πώς είμαι τ’ έρωσθ άνθρωπος. Μήπως αυτός δέν είναι ό μεγαλύτερος τίτλος μου !...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”
ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΕΙΝΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΒΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΧΟΝΑΣ
Μεταξύ τών έλλεικτών περιεχομένων της, είναι και τά έξης :
‘Ο σιουχειωμένος πύθος τού Αήντα, ‘Ενας προϊστορικός γίγας,
‘Οι κάτοικοι τής Σαζάρας και τού Σουδάν, ‘Ο άνθρωπος και τά στοιχεία τής φύσεως,
‘Η ιστορία τού Βούδδα, κ.λ.π. κ.λ.π.
ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΑΠΟΜΗΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΝ, Διευθυντού τής ‘Αρχαίολογίας τών Παρισίων και τό συναρπαστικό μυθιστόρημα τού κ. Διονυσίου Κοκκίνου : ‘ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,,